

AZ ESŐ UTANI KÖPÖNYEG...

Konrád támadása és fiának gyanus halála egyszerre rádőbentették az agg királyt a német mintájú hűbéri rend veszedelmeire, amelyek országának függetlenségét, sőt családjának az életét is veszélyeztették — és amennyiben még tenni lehetett valamit, ha a hitét nem tagadhatta is meg, megváltoztatta a külpolitikáját.

István trónraléptekor két német párt küzdött udvarában az elsőségért, a bajor függetlenségi és a birodalmi, vagy császári párt, amely az összes német törzsek egybefogását vette célba szigorú központi császári hatalommal.

A bajor párt tudni sem akart a császár főhatóságáról, mert ezek attól féltek, hogyha Magyarország olyan kapcsolatba lépne a császárral, mint a német fejedelemségek, őket a császár ugyanolyan nehéz adókkal fogja terhelni, mint amelyek miatt — az említett Schröfl szerint is — István udvarába menekültek. A császári párt ezzel szemben a hűbériség szigorú keresztülvitelét követelte. A bajor párthoz tartozott István udvari nemeseinek többsége, Gizella királynéval az élén a császári párthoz a papság, sőt mint Schröfl állítja Asztrik hercegprimás is. A papság pártállását nem befolyásolta az anyagi érdek, mert az István kegyéből élvezett földvagyona adómentes volt.

Mint említettük, Konrád támadása rávilágított a német veszélyre és ennek folytán István király a német papság befolyásának ellensúlyozására apostoli jogánál fogva szakított a passauai püspökséggel és a prágai püspökségtől szláv papokat kért, amivel a német papságnak az országból való kiszorítását megkezdte. Adományaival biztosította az eddig üldözött keleti egyház fennmaradását, hogy utódai annak szervezetét kiépíthessék és a két egyház egyensúlyba hozatván egyik se veszélyeztesse az állam biztonságát.

Hogy ezt a feladatot népünk papjai — a mágusok — teljesíthették volna a leghatályosabban úgy nemzetvédelmi, mint közegészségügyi és kulturális vonatkozásban is erre, a saját népétől német udvari környezete által légmentesen elzárt király nem gondolt, mert nem ismerte a Magyarság Hagyománykincsét.

István király intézkedéseinek a célját természetesen megértette Péter és a hozzácsatolt császári párt. Ezért kétségtelen, hogy titkos megbeszéléseiken többször volt szó a király eltávolításáról. De másrészt épp oly biztos, hogy Péter nem egyezhetett bele a merényletbe addig, ameddig nagyravágyó tervének útjában állt az Árpádház legidősebb tagja és ősi szokásjog szerint István törvényes utódja, Vazul, aki neve után ítélve is a keleti tájékozódás híve lévén, többször korholta István németbarát politikáját.

A történelmi források elemzéséből kiderül, hogy István ellen két merénylet tervről volt szó⁽³³⁾: az egyiket, valóban István életére törő maga Péter akadályozta meg és ezáltal megnyerte a király számára a kedvező lélektani helyzetet, hogy Vazul elpusztítása céljából — párthívei bevonásával — István ellen egy szinpadias merényletet rendezzen meg és annak felbujtásával Vazult gyaníthassa meg, akinek a király nyugatbarát politikáját korholó kijelentéseit számos tanúval igazolhatták.

A merénylő — mint ismeretes — a király hálótermébe osont és ott törét elejtve felriasztotta a szendergő királyt, aki előtt leborulva, kegyelmet kért. Maga az a tény, hogy a merénylő kegyelmet kapott, de a gyanúsított Vazult megvakították — sőt Kézai szerint hajmeresztő kegyetlenséggel, ólmot öntöttek a fülébe — már maga is elárulja e pör és ítélet politikai célzatosságát. Feltehető, hogy a királyt magát is súlyos kétségek gyötörték és lelkiismeretfurdalása volt, utolsó „vértestvérének” kiáltása után, (ezt állítja Vaszary volt hercegprimás könyvének Szt. Istvánra vonatkozó fejezetében) és talán ezért a király maga segédkezett Vazul életbenmaradt három fia: Levente, Endre és Béla megszöktetésében. Ha igaz volt is ez, szomorúan mutatja, hogy a király élete végén maga is foglya volt az őt trónra emelő erőknél.

De Vaszary feltevéseinek ellentmond az a tény, hogy István végrendeletileg adoptálta Pétert és az özvegy királyné javainak, szabadságának és jogainak biztosítása ellenében Pétert jelölte ki utódjaként.

A lengyelföldre menekült Árpádfiak visszahívására a király részéről semmiféle intézkedés nem történt. Ezt az idegen szellem hatalmába szédült királyi udvar helyett a „pogány lázadasként” ócsárolt, felháborodott nemzet maga tette meg.

A NIBELUNGEN DAL, MINT MAGYAR TÖRTÉNET

Mint említettük, Schröfl Alois német őstörténész mutatta ki⁽³⁴⁾, hogy a Nibelung hősköltemény a magyar fejedelmi udvarban született meg. Pálfi Károly érdeme⁽³⁵⁾, hogy Schröfllel szemben kimutatja, hogy a Nibelung éposz nem Géza, hanem István udvarában, pontosabban az István udvarában lejátszódott véres tragédia hatása alatt született meg, mert a Nibelung dal minden anachronizmusa, helyi és ténybeli ellentmondása egyszeriben felderül, ha a Nibelungdal hőseit István udvarának személyeire vonatkoztatjuk. Ily módon a Nibelung dal, a német költészet büszkesége, a magyar őstörténelemnek is fontos forrásmunkája szerepét tölti be.

A német befolyás magyarországi sikerének híre futótűzként terjedt el Németországban és ennek hatása alatt a szegény lovagok úgy tódultak Magyarországra, mint 100 évvel ennekelőtte a normannok Nápolyba és Sziciliába. A német papokkal és nemesekkel együtt német vándordalnokok is jöttek az országba, akik a királyi főpapi és német főnemesi udvarokban a házigazda őseinek feldicsérése és főleg azok harci ödökléseinek a képtelenségig való ecsetelése mellett a német mondákat: Siegfried, Krimhild és Etlz (Atilla) történetét mesélgették. A német dalnokok között, akik István uralkodásának második felében jöttek az országba, volt egy nagy költői tehetségű papi egyén, aki a királyi udvarban helyezkedett el, aki látta a német elem fénykorát Magyarországon, de megérte annak bukását is, amikor kénytelen volt haza, Passauba menekülni. Ott megelevenedtek képzeletében a szörnyű küzdelmek és sorozatos tragédiák és utoljára az az elhárítás érlelődött meg benne, hogy mindezt feljegyzni, de előadását költői mezbe öltözteti és a német közönség előtt leginkább kedvelt Nibelung mesékkal egységes nemzeti époszba olvasztja egybe. A hősköltemény megírásában a költőt elsősorban a művészi szempont, a tragikum következetes érvényesítése, a főhős egyéniségének kiemelése vezette, a második szempont pedig amelyet követett, mint minden nagy költőnél a nemzeti érdek, parancsa volt.

A szerző, a német nemzeti egység bajnoka, aki éppen úgy, mint 250 évvel később az olaszok Danteja, ezt a nem-

zeti egységet az állami és népi egység igazi és tökéletes megvalósulása előtt létrehozta a költészetben és irodalmi nyelvben.

Az ismeretlen költő a nemzeti egység fogalmát honfoglaló magyarság nemzeti és állami egységéből tanulta, de a költemény külső alakját, a páros rímű rövidsoros versformát, a részletek kidolgozásában nyilvánuló költői báj, szépségét és népiességét is — mint Schröfl elismeri — a magyar költészetből, pontosabban az inkvizíciók idejében megsemmisített nagy magyar nemzeti hőskölteményből kölcsönözte.

A Nibelung éposz írója a német terjeszkedés megfiúsulását Gizellának és a bajor nemeseknek önzésében találja meg: Az előbbiben azért, mert — mint látni fogjuk — elpártolt Pétertől, a német főhatóság elismerőjétől és a magyar nemzeti ellenforradalom vezérének Aba Sámuelnek a szekérét tőlt; a bajor nemesek magatartásában pedig azért, mert a bajor uralkodóház állandóan akadályozta a császár központosító törekvéseit. Innen a feltűnő jelenség, hogy a szerző Bajorországgal állandóan érezti a megvetését, Gizella jellemzésére pedig a legsötétebb színeket alkalmazza és a magyar nemzeti éposz női démonának, a Vasorrú Bábának minden ellenszenves vonását ráruházza.

Ilyen történeti előzmények és a költőnek ilyen érzelmei között jött létre a Nibelung hősi éposz, amelyben Siegfried mondája és Krimhildnek Atillával kötött házassága a keret és címfelirat, de benne István házassága és a Gizellával érkezett német harcosok tettei beszéltek el.

E szerint Hagen nem más, mint Vencelin, Krimhild Gizella; Brunhild Péter anyja, Atilla István király, Ortlieb — Imre herceg, Dietrich — Péter a későbbi király, Blödel — Koppány, Wolfgang nem más mint Bruno, akit Pilgrim mint első hittérítőt küldött Magyarországra. Minden kételyt eloszathat a tény, hogy a költeményben benne van névszerint Pilgrim és Günther is István palotagrófja.

Miután István minden számottevő ellenfelének ereje megtört a német papok hozzáfogtak az ősvallás írtásához, a mágusok üldözéséhez, amely már kétszáz évvel a kassai kódexben feljegyzett inkvizíciók előtt megkezdődött.

Günther még az ősi mondákat éneklő vándordalnosok, a regösök és igricek hallgatását is tiltotta, szerencsénkre kevés sikerrel. A kereszténység terjesztésével egyidejűleg az új államrend, a hűbériség alapköveinek lerakása, azonnal megkezdődött. A közigazgatásban az ősvallás elvei szerint megho-

nosodott hetes beosztást István tanácsadói megszüntették és helyette a frank birodalmi szervezet mintájára az országot megyékre (Grafschaftokra) osztották. Európa ebben sem adott követésre méltót.

Amidőn mi a hungarista mozgalom reformterveit kidolgoztuk, felismertük közigazgatásunk decentralizálásának szükségességét és Magyary Zoltánnal, a közigazgatástudomány professzorával, arra az eredményre jutottunk, hogy az országot legészszerűbben úgy közigazgatási, mint honvédelmi szempontból hét kormányzókra kell osztanunk. Éppen úgy, mint a Vérszerződés alkotmánya ezt rögzítette.

De István uralkodásában csak a mainzi zsinat határozatai kerültek, amelyek alaphangját a türelmetlenség és a kegyetlenség jellemzi és ebben a szellemben fogtak a hittérítéshez is. A minden Jézusi szeretet meggyalázó „térítés” jellemző esete volt a besenyők vezérének (TONUZOBÁNAK (TAMUZ APA) feleségestől élve történt eltemetése azért, mert nem voltak hajlandók őshitüket az egyedül üdvözítő római egyház „örök üdvével” felcserélni.

A faj és nemzet egyszerre háttérbe szorult és ősi, hatezer év folyamán legkifejezőbbé tökéletesedett nyelvünket a latin nyelv kényszerhasználata cserélte fel.

Azonban az „országalapító”-nak nevezett, első koronás királyunk, legvégzetesebb szellemi hagyatéka, a Gellért püspök által a szájába adott, Imre fiához intézett hirhedt intelmei voltak, amelyekért a „szentistvános történelemírás ma is emigyen lelkesedik: „Saját előkelő alattvalói, Koppány, Vászoly, Tonuzóba s mindazok, akik útjában állottak a „krisztusi birodalom” kiépítésére irányuló törekvésnek... összetörtek kiméletlenül lesújtó kezének haragos csapásai alatt. Viszont a római-keresztény vendég és jövevény népeket felkarolta, mert gyenge és törékeny az egynyelvű és egyerkölcsű ország”.

Idegenérdekű, vagy kritika nélküli történetíróink gondoskodtak arról, hogy erre az egész világon egyedülálló oktalanságra, mint a szentistváni állameszmére különösen büszkék legyünk még akkor is, amidőn ez a honfoglalók egészséges nemzeti törzsébe oltott, nemzeti és nyelvi egységünket megbontó méreg katasztrófális következménye a trianoni országvesztésben nyilvánvalóan kiderült.

Ilyen „intelmeket” csak olyan uralkodó vallhatott — akinek érzelmi és eszmei közössége a népével megszakadt és

uralmát a saját népével szembenálló segítségül hívott idegen erőkkel támasztotta alá, amint ezt pl. II. Endre is megtette, amidőn 1222-ben a jogait követelő magyar nemességnek az aranybullában lefektetett jogaival szemben két év múlva az erdélyi szászokra támaszkodik, amidőn ez ezeknek 1224-ben adott széleskörű autonómiát „ad retinendam coronam” — a királyi hatalom védelme ellenében adja meg⁽³⁶⁾. A szentistváni országalapítást követő ezeréves hanyatlásunk azt az egyetlen és letagadhatatlan tényt igazolja, hogy őshitünk elhagyása óta Magyarországon a népi és nemzeti uralmat népünk szolgasorsa váltotta fel.

* * *

I. ISTVÁN UTAN

István királynak 1038-ban bekövetkezett halála után a trónra lépett Péter (1038—1041) levetette álarcát. Valóságos idegenuralmat létesített azzal, hogy az ország összes főtisztviségeit olasz és német kegyenceivel töltötte be a méltatlankodó magyarokat azzal fenyegette meg, hogy még a falusi bírákat is idegenekkel váltja le, sőt a rendelkezései ellen tiltakozó özvegy királyné ellen elfogatási parancsot adott ki, aki menekülni volt kénytelen.

Péter esküszegő és magyarelleses rendelkezései miatt István sógora ABA (1041—1044), akinek a „Krisztusi Birodalmat” építő István király papjai a kereszttségben szebb nevet Sámuelnél nem is adhattak, a nemzet jogos érdekei védelmében fegyvert fogott és Pétert 1041-ben elűzte az országból. Péter természetesen cinkosához III. Henrikhez menekült. Péter a császári hadsereg élén tért vissza, amely ABA nemzeti hadseregét Ménfőnél megverte, a menekülő ABA fejét vette és a Nibelung dal elbeszélése szerint az Abához menekült Gizella királynét egyik vezérével megölette. Ezt az adatot Albericus krónikája is megerősíti, amely forrás közléseit Marczali Henrik történészünk eredetieknek tartja.

ABA vereségét szempontból fájlalnunk kell, mert ABA rövid uralkodása alatt (1041-44) nem elégedett meg Péter hívei eltávolításával, de fel akarta számolni a feudális rendet, és vissza akarta állítani az ősi állapotot, amelyben a magyarnak nemesi osztálya nem volt. „A késői krónika szerint ABA úgy vélekedett, hogy legyen minden közös az urak és szolgák között. Sajnos ABA figyelmen kívül hagyta, hogy ereje jórészt a bajor párt földbirtokosaiból (Dr. Erdélyi, Árpádkor 105. old.) állott, akik pusztá anyagi érdekből védtek a magyar függetlenséget és ezekkel szemben nem támaszkodhatott a 'népre', amelynek a dicsőséges néphadsereg feloszlata óta önálló fegyveres szervezete nem volt. Ezért Abát főnemesi hívei a ménfői csata előtt jórészt cserben hagyták, amely ennek folytán elveszett. Ezzel a német terv, a „Drang nach Osten”, a német hűbéri hatalom kiterjesztése Magyarországra az első fordulón sikerült. Péter a német hadsereg élén foglalta vissza trónját az 1045-ös hazaáruló székesfehérvári országgyűlésén, ahol Péter ABA zsákmányul ejtett

aranyos lándzsájának jelképes átadásával hűbérül adta át Magyarországot az ott megjelent III. Henriknek. A német tankönyvek és lexikonok ma is azt állítják, hogy az I. István alapította Magyarország német hűbéri tartomány volt. Ezt azonban csak 500 év múlva, a mohácsi vesztt ütközetből menekülő II. Lajos királyunk meggyilkolása által sikerült elérniük.

Az, ami az ország függetlenségét e válságos pillanatban megmentette, nem a nyugati mintájú királyság, hanem az ősi hagyományainkhoz ragaszkodó, szerencsénkre még ki nem írtott „pogánynak” ócsárolt magyar nép volt. E most már nyílt hazaárulás láttán talpraszokott az ország népe. A magyar történelem e legelső nemzeti forradalmának vezére VATA volt, akinek neve feltehetően BATA.

Azon nem lehet csodálkozni, hogy a nép dühe a papok ellen fordult. Ezek magyarul nemtudó, a királyi kegyekben dúskáló idegenek voltak, akik szerepe erőszakos intézkedésekben, templomépítő robotmunka hajszolásában, adóbehajtásban és a pogánynak minősített ősi hagyományok őrzőinek a mágusok üldözésében merült ki. Hiszen Asztrik apát, a későbbi hercegprimás, kívánságára István palotagrófja Günther még a vándordalos igriceket és regösöket is üldöztette. Úgy látszik a felkelők tisztában voltak azzal, hogy az István szája adott „intelmek” szerzője Gellért püspök volt. A forradalmárok a hazaáruló, 1045-ös országgyűlésre siető püspököt Kelenföldnél elfogták és hordóbazárva gurították a Dunába a Gellért-hegyről. Az idegen szellem igájába szédült történelemszemléletünk a keresztet magasratartó Gellértnek emelt szobrot, akinek lába előtt a nemzeti létünket megmentő ősmagyar földreterített teste hever. Úgy tudom, a Gellért emlékmű épségben áll régi helyén, az Erzsébet-hídfő budai oldala felett. Az új hódító felismerte érdekazonosságát a magyar nemzet szellemi leigázását jelképező emlékmű megőrzésével.

Péternek menekülnie kellett ismét. Ezúttal azonban a felkelők az országhatáron elfogták, megvakították és kivégezték, a száműzött Árpádfiakat pedig visszahívták.

* * *

Az I. István halálát követő nemzeti forradalom megvédte ugyan az ország politikai függetlenségét, de a keresztény-feudális szellemi igát már nem volt képes lerázni. Az I. Ist-

ván által gyermekkorukban száműzött árpádfiak keresztény feleségekkel tértek vissza és ezek hatása pontosan úgy érvényesült férjeikkel szemben, mint Gizelláé Istvánnal szemben. Mint Hóman írja: „Levente (a legidősebb: a szerző) hű maradt ugyan ősei hitéhez s ha kormányra jutott volna (!) a „pogány bálványimádással”, de hazatérve önként félreállt (?) András útjából. A trónt öccsének engedte át s néhány hó múlva meg is halt. Taksony faluban temették el az utolsó „pogány” fejedelem mellé. András és Béla az oroszok Szt. Istvánjának, Nagy Jaroszlav-nak a clunyi bencések tanításán Kázmérnek udvarában, jámbor asszonyok mellett hívő keresztényekké nevelkedtek s környezetük egyenesen előkészítette őket. Szt. István alkotásainak védelmére és továbbépítésére”. Az ősi jogszokások szerint hatalomátvételre hivatott legidősebb testvér, Levente „önkéntes” félreállása és gyors halála legalábbis gyanús és ezt a gyanút még inkább alátámasztja I. András (1047-60) hatalomátvételét követő és későbbi uralkodása kapcsán Béla öccsével szemben tanúsított hálátlan és gyilkos szándékú magatartása.

I. András első dolga őshitű híveinek elárulása volt, akik őt hazahívták és fegyveres erejükkel trónra segítették. Hóman, aki világeletemben svábul írta a magyar történelmet „a garázda had”-nak nevezi VATA embereit, mintha bizony a világtörténelem ismert forradalmárai parfümös diplomaták vagy rózsafüzért imádkozó aggszűzek lettek volna — „a garázda had szétoszlása után András a Péter és Aba hívei közül hozzá pártolt urakkal vette magát körül”. Értsd: a keresztény feudális nemzetellenes nagybirtokosai pártjából, akik közé a hazaáruló Péter hívei is tartoztak — aztán a „keresztények romlásából” menekült három püspök által Szt. István koronájával királlyá koronáztatta magát és megparancsolá, hogy a pogány szertartással mindenki felhagyjon fejvesztés terhe alatt és mindenben Szt. István törvénye szerint éljen”. Röviden: I. István vesztette útról nem volt többé visszatérés. A nemzeti töről elszakadt, idegen erőkre támaszkodó királyi hatalom állandósította a judai-keresztény egyház gyámkodását a magyar belügyekben. A királyi kancellária és a történetírás nyelve a latin lett. A latin nyelv egyházérdekű zsarnoksága a magyar irodalmat Hófehérke 600 éves álmát őrző üvegkoporsóba tette. Ez a latin nyelv lett a 18. századig a művelt magyar osztály társalgási nyelve, amely a magyart „megvetése jeléül” parasztnak nevezte. Ez volt az a világnézet és közszellem, amely Hóman és társai

szerint „megmentett minket az uzok, besenyők, kunok retentő sorsától.” Ez az egyházi zsarnokság folytatódott az ősi orvostudományunkat minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül krisztusi szegénységgel gyakorló mágusaink ellen évszázadokon át folyamatba helyezett inkvizíciós pörökben minden magyar nyelvű írásmű — még a magyarra fordított bibliának is — rendszeres elpusztításában, ősi hagyományaink dalnokai a regösök hallgatásának eltiltásában, röviden ősi hitrengénk nemzeti mítoszunk és származástudatunk kioltásában.

VATA fegyveres erőinek visszautasítását a nagyhatalmú III. Henrik császár előtti szégyenletes meghódolással kellett megváltani. „Követei — írja Hóman (I. 257. old.) 1047. nyarán — tisztelegtek Speyerben III. Henriknél. Előadták, hogy Andrásnak semmi része sem volt a Péter ellen támadt összeesküvésben és a királyságot népe sürgető kívánságára „kényszerült” elvállalni, de trónralépve kivégeztette (!) Péter bántalmazóit s a többi összeesküvőt is hajlandó a hűbérese személyében megsértett császárnak kiszolgáltatni (!) Ezenkívül évi adót, hadi segítséget és hódolatát ajánlotta fel András királyi méltóságának elismerése és a béke helyreállítása fejében”.

Még akkor is, ha András ezt az üzenetet csak diplomáciai megtevesztésnek szánta és nem őszintén íratta, egy hivatása magaslátán álló magyar államfő nem mocskolhatta volna be történelmünket e szégyenletes fejezettel, amelyet pirulva írunk le e helyen.

Mily más szellem lelkesítette a Brenta partján lábukat megvetett „pogány” őseinket, akik az olasz túlerő láttán úgy döntöttek, ha meg kell is halniuk, hát haljanak meg becsülettel. Nem ismerte Padányi történelmünk e dicséletes jelene-tét? Százharminc évvel azután, hogy az őshitű büszke ösök kilenc évi adófizetésre kötelezték az I. Henriket, István „egységes nemzetének és egységes birodalmának” koronás feje ilyen megalázó és jellemtelen üzenettel könyörög nyugati szomszédja kezéért.

Azonban e megalázkodás hiábavalónak bizonyult. Henrik 1051-ben nagy haddal támadt Andrásra. Hacsak Hómanon múlt volna, akkor ma nem írnánk magyar történelmet. Mert mit is írt Hóman erről „a bennünket megmentő” német nagyhatalom kilátásairól? Az augsburgi csatavesztés következményeiről ezeket írta:

„A félelmes hunok és avarok emlékét felidéző magyarok, egész Európa lovas rémei, hazájuk határai közé szorítva néz-

tek a bizonytalan jövő elé, amit még bizonytalanabbá tettek a szomszédságukban magasratörő új hatalmi alakulatok. Ha a magyarok régi ellensége — a nyugat-római birodalmat feltámasztó német király — rászánja magát a háborus jel megadására, a bajor és cseh hercegek és a többi hűbéresei minden habozás nélkül harcba fognak szállani kelet szomszédjukkal (Hóman biztosan köztük volt, hogy ilyen pontosan tudja) s e háború kimenetele Nagy Otto világraszóló sikerei után és a magyar fejedelmi hatalom elhanyaglása következtében alig lehet kétséges” (H. Sz. I. 157.)

Hát a nagyérdemű tudósunk ennek az „alig kétséges” kimenetelnek a bizonyítáását nemcsak, hogy elfelejtette, de később ugyanezen mű 256. oldalán III. Henrikről, aki ezt az „alig kétséges kimenetelű” háborúnak a megindítását kegyence Péter kivégzésének megbosszulására 1051-ben megkísérelte, ezeket írja:

„III. Henrik császár a keresztény középkor szellemének ez a hatalmas képviselője 1046-ban állt a hatalma tetőpontján. Nagy Károly óta egy császárnak, még Nagy Ottonak a hatalma és tekintélye sem volt az övéhez mérhető.” Nos hát, ez a nagyhatalmú úr, akinek a birodalma egymagában is a Nyugatot jelentette, Franciaországot ezidőben kezdi Capet Hugo, Párizs grófja a szétszórt feudális kortársakból országga szervezni, 1051-ben döntő lépésre határozta el magát. Nyár derekán egész birodalmának erejét összevonva indult Magyarország ellen. **Ez a támadás éppen úgy, mint apjáié II. Konrád csúfos vereséggel végződött.** Béla (nem András) mint annak idején II. Konrád ellen a felégetett föld taktikáját alkalmazta a nehéz fegyverzetű németek ellen. Ezek felvonulási útján elhordatott, felégetett minden élelmet és elhajatott minden állatot. Az előnyomuló német erőket könnyű lovasai folytonos rajtaütésekkel zaklatták, végül a kifáradt és az éhségtől elgyengült ellenséget a mai Vértes hegység erdejében megrohanták. Ezek vértjeiket, felszerelésüket elhajigálva menekültek. **A hagyomány szerint ekkor nevezték el az emlékezetes csata színhelyét Vértesnek.** Gebhardtnak a Dunán leúsztatott hajóit az eleséggel hiába keresték a németek. Gebhard püspök levelét ugyanis a magyarok elfogták s irattak a kir. jegyzővel a császár nevében választ, hogy sülyesszék el a hajókat és térjenek haza, mert a császár kénytelen haza indulni.” A nagyhatalmú császár, seregének foszlányaival októberben ért vissza Hainburgba. A középkor szellemének hatalmas képviselője 1056-ban meghalt anélkül, hogy Magyar-

országra támasztott hűbéruri igényének érvényt tudott volna szerezni.

* * *

A két Árpádfi egyetértésével kivívott győzelem derűs évei csakhamar véget értek. András, III. Henrik készülődésének hírére, azzal az ígérettel hívta haza öccsét — Bélát —, hogy elismeri trónöröklésének jogát és addig is az ország egyharmadát engedi át neki hercegi jussa fejében. Így nézett ki az „áldott emlékü király által megteremtett egységes birodalom”⁽³⁷⁾. Közben azonban Andrásnak megszületett — izráel dicső királyáról elnevezett — Salamon nevű fia. Ez Andrást az adott szavának megszegésére indította. Amikor András öt éves fia számára megkérte az elhunyt császárnak (III. Henriknek) tízéves lányát Juditot, András megkoronáztatta Salamont azzal az ürüggyel, hogy csak ilyen feltétel mellett kaphatja meg a császár lányát.

Béla és két fia Géza és László átláttak a szitán és nem jelentek meg a koronázáson. András, hogy nyílt állásfoglalásra készítse Béla öccsét, meghívta Várkonyba, országrészük határára. A sátorban piros bársonypamlagon a Szt Korona és a hercegi kard voltak elhelyezve. A börtönök ispánja — Miklós — a belépő Bélának csak annyit sügött: „Ha kedves az életed, válaszd a kardot”.

A Szt. Koronán beteljesedett a vérszerződő ősök átka; mint R. Wagner dalolta a megátkozott aranyról⁽³⁸⁾:

„Wer ihn hat
den sehre die Sorge
und wer ihn nicht hat
den nage der Neid”.

(aki bírja,
azt gyötörje a gond
és aki nem bírja,
azt fonnyassza az irigység”.)

Béla keserűen ismerte fel, hogy bátyja kész lett volna a koroná birtokáért őt megöletni. (Ez a szószegés és — az ősválás korában ismeretlen — testvérgyilkos készség is hozzá tartozott a „nyugati kultúra” ajándékaihoz.)

A testvéri egyetértésről ezek után szó sem lehetett. Béla Lengyelországba menekült fiaival. András is elküldte fiait

menyével az osztrák örgrófi várba Melkbe, ahol német urak jelentek meg a segítségére. Béla lengyel sereggel tért vissza. Várispánjai természetesen hozzá csatlakoztak. A Tiszánál győzött és kiszorította Andrászt a mosoni határig, amely el volt zárva. Ott kétségbeesett küzdelmet kezdtek a németek. András a lováról leesve, összetiporva Zircre került, ahol sebeibe belehalt és az általa alapított tihanyi monostor altemplomában temették el.

Az István király vesztette út mentén eddig az Árpádcsaládban erőszakos halállal kimultak a következők: Koppány, Imre, Vazul, Aba, Péter, András és ezekhez fog még Béla teteme is járulni.

Béla — Miklós napkor (dec. 6.) — Fejérvárott megkoronáztatta magát. Aztán nagylelkűen elbocsátotta külföldi foglyait és megbocsátott magyar ellenfeleinek is. Majd hozzáállt a belső bajok orvoslásához. Ezalatt Anasztázia özvegy királyné udvarában sürgették a megtorlást. Annak ellenére, hogy Béla követei kijelentették, hogy uruk kész Salamont királynak elismerni és fiát küldi kezesül Németországba, a mainzi gyűlés elhatározta a háborút (1063). Ekkor történt a magyar történelem kiderítetlen tragikus esete, hogy a harcra induló Bélára trónszékének mennyezete rászakadt. Vételten? A krónika szerint Bélát félholtan vitték el „az ország szükségei miatt” Vas Vármegye északi szögletében folyó Körös patakhoz, ahol az ellenséget kívánta feltartóztatni, de sérülésébe belehalt. Béla fiai ismét kiménékültek lengyel rokonaikhoz.

Időközben a tízéves Salamon Péter példája szerint, német — ezuttal IV. Henrik császár fegyveres segítségével tért vissza Székesfehérvárra, ahol újra megkoronáztatták idegen segítséggel. Hübéri hódolat nem volt, de nordheim Otto herceg Anasztázia özvegy királynétól a fegyveres segítség ügyében történt közbenjárása jutalmául megkapta ajándékkul „Atilla hun király kardját”. Az ősi ötvösművészet e remeke ma is német birtokban van. Azonban Salamonnak is menekülnie kellett, mert Béla fia Géza, lengyel haddal visszatért az országba; noha Géza és László árpádfiak az ország tényleges urai voltak, ezek Desiderius kalocsai érsek közbenjárására bölcs önmérséklettel kibékültek Salamonnal, elismerték királyságát és megelégedtek István király — Padányi szerint — „egységes” birodalma egyharmadának hercegi jusskénti uralmával. (1064 jan. 20.)

Ezután a rokoni egyetértés diadalmas, de rövid korszaka következett amelynek folyamán Géza és Salamon egyesített hadereje győztesen támogatja meg Kreszimir horvát királyt a „karantánok” ellen, majd az országba tört csehekét rendszabályozzák meg és a meszesi kapun betört kun sereget semmisítik meg. (Sajnos.) Itt tűnt ki első ízben a későbbi királyunk Szt. László, a hős lovagiasság eszményképében, aki a leányrabló kun vitézt leteríti, miután a megelőző kerlesi csatában őt ellenfelét győzte le. Ilyen előzmények után következett be az árpádfiak Bolgárfehérvári — a mai belgrádi — diadala, a görög várórség felett, amelyet három havi ostrom után vettek be, miután a várat **egy fogoly magyar lány felgyújtotta**. Itt ismét a két Bélafia herceg tűnt ki hősiességével és diplomáciai bölcsességével, akik Salamon ellenében a foglyul ejtett görög őrség szabad elvonulását biztosították.

De a győzelem súlyos ára az árpádfiak meghasonlása volt. László és Géza növekvő népszerűsége felkeltette Salamon féltékenységét, melyet Salamon gonosz tanácsosa Vid szorgalmasan szított, főképpen, amióta a görög császár követséggel tisztelte meg Gézát a görög foglyok kiadásának hálája jeléül, de ez a követség Salamont elkerülte. Salamon viszont elkedvetlenül Gézát azzal, hogy a Bolgárfehérvárott ejtett gazdag zsákmánynak a hercegeket illető egyharmada helyett csak egynegyedét adta ki, mert a zsákmányban Vid ismét részese volt. Közöttük kenyértörésre került a sor, amint Vilmos apát a szekszárdi monostorban kihallgatta Salamon és Vid beszélgetését, aki azzal biztatta urát, hogy „valamint két kard nem fér el egy hüvelyben, úgy ti sem uralkodhattok ketten egy országban.” Ezt, a vitézi ruhát öltött apát jelentette Gézának és ez az esemény — amely a vérszerződés korában meg nem történhetett volna — testvérharchoz vezetett Salamon német és a Bélafiak magyar és morva segéderői között. A háborút László vitézsége és hadvezéri tehetsége döntötte el a híres mogyoródi ütközetben. Salamon német feleségéhez menekült Mosonvárra, amelyet Pozsonyvárral előre megerősített.

Itt ismét kiderült Magyarország külhatalmi helyzetének vészes romlása, amely a Vérszerződés esküszegő hatályon kívül helyezésének következménye volt. A szorult helyzetbe került Salamon követi Wormsban felajánlották IV. Henrik császárnak Magyarországot hűbéradóját a hat legerősebb várával, ha visszasegíti trónjára. Henrik be is tört az országba, de visszatérésre kényszerítették. Salamon ezután is hiába vár-

ta Henrik segítségét és ezért 1081-ben kibékült Lászlóval, visszaadta neki Mosont és Pozsonyvárat, másutt kapva királyi ellátást. De az állhatatlan ember összeesküvést szőtt és fogságba került. 1083-ban László megkegyelmezett neki. Kiszabadulása után felkereste nejét Régensburgban, de elutasító fogadtatásban részesülvén a kunokhoz ment, akik Kütesek fejedelmét Erdély odaigérése és lánya megkérése ellenében betörésre ösztönözt. Be is törtek Ung és Borsova várak vidékére, ahonnét László kiverte őket. Salamon végül is a görög földre betört kunok élén esett el 1087-ben.

Salamon bukása után a királyi főtisztek Gézát koronázák meg noha Géza lelkiismereti aggályait fejezi ki Desiderius kalocsai érsek előtt, amiért elvette az országot törvényes királyától. Hívei azonban elutasítják lemondó szándékát, mert okulva a kiskorában megkoronázott Salamonnal szerzett tapasztalataikon, el akarják kerülni, hogy Géza kiskorú fia, Kálmán foglalja el a trónt. De minthogy Géza már a következő évben meghalt (1077 ápr. 25.) a főrendek egyhangú határozatával László lépett trónra.

Szt. László (1077-95) rendkívüli katonai és uralkodói tehetségének sikerült a Magyarországra úgy német, mint Róma oldaláról támasztott főkegyuri igényt véglegesen elhárítani és ezzel a magyar királyság nagyhatalmi helyzetét visszaállítani. Rendkívül érdekes megfigyelni, hogy a Róma, Bizánc és a német császárság háromszögébe került Magyarországgal szemben a függetlenség zálogának tekintett Szt. Korona adja a beavatkozás jogcímét. Szt. László kortársa, a nagyhatalmú VII. Gergely pápa, aki eredményesen száll szembe IV. Henrik túlhatalmi igényeivel és ezt a világhírű canossa járásra kényszeríti, amikor is a császár Canossa várának udvarában meztláb kéri a pápa bocsánatát, megróvó levelet ír Salamonnak, amiért ez Magyarországot hűbérül ajánlja fel a császárnak és bár ez a pápai állásfoglalás kedvező a német igény elhárítása szempontjából, annál határozottabban tartja fenn a Szentszék igényét Magyarországgal szemben, amidőn ezeket írja: „Mint hazád öregeitől megtudhatod, a magyar királyság a római szentegyház tulajdona, melyet egykor István király minden jogával és hatalmával felajánlott és áhitatosan át is adott Szt. Péternek” (t. i. kért korona ellenében Erdélyi Árpádkor 118), amit III. Henrik császár is elismert — mikor Abát legyőzve koronáját és lándzsáját Szt. Péter oltárához küldte el.

„Ugyanekkor Gézához írt levelében hangsúlyozza, hogy: Magyarországnak mint előkelő királyságnak a maga szabadsága állapotában kell maradnia és nem lehet semmi ország királyának alávetve, csak a szent és egyetemes római Anyaszentegyháznak, melynek minden alattvalója nem szolgálja, hanem fia”. (H. Sz. I. 275.)

Ezek a nyilatkozatok természetesen nem a Magyarország iránti különös vonzalom, hanem a hatalmi érdek önvallomásai voltak, mert Rómának abban az időben érdekében állt, hogy a német császárral szemben felmerült hatalmi vitájában a középkori magyar katonai nagyhatalmat a maga oldalán tartsa, ami ebben a kivételes történelmi helyzetben a magyar érdekeknek is megfelelt. De Róma ugyanilyen hatalmi érdekből támogatta később a Habsburgokat a magyar nemzeti mozgalmakkal szemben, aminek Krisztus földi helytartójához méltatlan ténykedése „Krisztusban kedves fiunk” Habsburg I. Ferdinánd felmentése volt Fráter György, magyar kardinális meggyilkoltatásának vádjá alól és a buzgó katolikus II. Rákoczi Ferencz kiátkozása, hogy ennek helyzetét a véres tiranus I. Lipót nemzetgyilkos hadaival vivott szabadságharcában nehezítse.

Szent László a Rómával fennálló érdekközössége ellenére is megvédte függetlenségét VII. Gergely kegyuri igényeivel szemben. VII. Gergelynek Szt. László elődjével Gézával szemben hangoztatott kegyuri igényeire felfigyelt a Rómától nemrég elszakadt Bizánc is, ahol Gézával szemben egyébiránt is rokonérzettel viseltettek a görög foglyokkal szemben tanúsított nemes elbánása óta. Bizánc ennek elismeréséül nyílt aranykoronát küldött Gézának „Geovic despota, a turkok hívó királya” felirattal, amelyet királyaink finom külpolitikai érzékkel Róma koronájával egybeolvasztva őriztek, annak jeléül, hogy a keresztény világ e két hatalmának viszálját országuk függetlenségének megóvásában hasznosították. Bizánc minden alkalmat felhasznált, hogy Magyarországot az érdekkörébe vonja. Amikor Géza elvesztette horvát feleségét, két fiának Kálmánnak és Almosnak anyját, 1075-ben feleséget szereztek neki, Szünadénát, a görög udvari körökből, akinek atyja Nikeforosz Botongejetész három év múlva a görög császári trónt foglalta el.

A belső rendnek Szt. László alatti megszilárdulása erőt ad határos külpolitikára is. László IV. Henriknek Rómával szemben felmerült viszálját Szerémség meghódítására használta fel, amit a legutolsó horvát király Zvojnimir elhalálo-

zása folytán özvegy húga és ennek horvát főuri felkérésére, **a magyar-horvát unió megalapítása követett (1095)**. A Vence és Bizánc hatalmi igényei fenyegetett horvátoknak minden okuk meg volt arra, hogy Magyarországgal társállami viszonyba lépjenek és ez a szövetség a török hatalom előnyömulásakor egészen a dicső emlékezetű Zrinyiek korszakáig mindkét nemzet részére üdvösnek bizonyult, amelyet később csak a Habsburgok intrikája mérgezett meg.

Szt. László lovagias és hősi személyét a magyar nemzet őszinte szeretetével vette körül és halálát három évig gyászolta. Mi emigráns magyarok őt, akinek apja az idegen ármany menekültje volt és mint sorstársunk külföldön született, védszentünknek tekintjük és az ő visszatérését követő dicsőséges uralma adja meg nekünk is a boldog hazatérés reményét.

Szt. László kétségkívül a legnagyobb árpádházi királyunk volt, de a vérszerződés megszegéséből családjára nehezedő átkot ő sem tudta elhárítani. A trónviszály nyomom követi utódait is.

Utóda, Kálmán ellen trónigénylő öccse Álmos **négy ízben lázadt fel**. Másod és harmadízben Péter és Salamon példájára német, negyedízben lengyel erőkkel. Mindannyiszor Kálmán maradt a győztes, de öccsének a leveretését követő hűségükje negyedik megszegése annyira kihozta sodrából a bölcs és béketűrő, de öregségében kínzó fülgyulladásban szenvedő uralkodót, hogy elfogott öccsét Béla fiával együtt megvakíttatta.

Ez a testvérharc folyik II. Géza fiai között is, mostmár bizánci beavatkozással, később az I. Imre király (1196—1204) és az ellené lázadó, későbbi II. Endre között. Ha a vérszerződés mágikus hatalma annak esküszegő felbontása következményeként az átok súlyával üldözte is az árpádházi koronás királyainkat, ez a mitikus hatalom az államfő iránti sumir hűség hagyatékaként a király személyét mindvégig megvédte. Ez egyenesen megrázó erővel érvényesült, amikor Imre király fején a koronával és kezében a királyi joggal fegyvertelenül ment át a lázadó öccse táborába és azt kézenfogva vezette ki megdöbönt hívei közül. De ez a sors teljesedett be rajta is amidőn hatalmát a fia IV. Béla „a kisebbik király” vitatta el — ezúttal az ország érdekében helyesen, amidőn a könnyelmű apja által az erdélyi Bárcaságba telepített német loyagrendet, az ezek nagymesterének Hermann von Salza önhatalmú eljárása miatt, aki a II. Endre által településhelyül

neki adományozott földet hűbérül ajánlotta fel III. Honorius pápának, kikérgette az országból. Sajnos, nem folytatta ezt a tisztogatást a II. Géza által betelepített erdélyi szászokon, akik a későbbiekben a magyar nemzeti érdek állandó ellenségeinek bizonyultak. De ez a végzet teljesedett be IV. Bélán is, amidőn fia V. István két ízben is fegyvert fogott az apja ellen. Ez volt az árpádház meghasonlásának záró és talán legszomorúbb fejezete. De e folytonosan megismétlődő trónviszálynak a leglesújtóbb jelensége, hogy úgyszólván minden trónkövetelő igényét az „országalapító” István úttörő példájára az országba hívott idegen fegyveres erőkkel törekszik érvényesíteni.

Az ország helyzete a külfölddel szemben előjelet cserél: az őshit korában az ország területe szent és sérthetetlen volt; ha haragudott is érte az idegen hatalom, mi dultuk az ő földjét és nem ő a mienket.

Ha egyes idegenérdekű történész dicsőíti Géza fejedelem bölcsességét, hogy az úgynevezett „kalandozások” korszakát bezűntette, mert ebben elvérzett volna a nemzet, az hazudik, mert I. István általi nyugatba helyezésünk óta magyar testvér a testvér ellen több magyar vért ontott, mint az előzően ismert korszak bármelyikében. És ez a „test-vér” magyar földön pusztult, nem idegenben.

Az Árpádház tragikus történetét összefoglalva megállapíthatjuk, hogy Géza fejedelem és István királynak német házassága a német hatalmi törekvések előtt nyitott kaput, amelyet a nemzet képes volt ugyan elhárítani mindaddig, ameddig népi ereje töretlen volt. De az István által importált német eredetű feudalizmus lassan ölé méregnek bizonyult, amely a török háborúkban elvérzett nemzettel szemben a német hódító törekvéseknek a Habsburgok uralmával beteljesedett győzelméhez vezetett.

Egyeneslelkű őseink kiváló katonák voltak, de a politika hazug eszközeivel folytatott háborúban vesztesek maradtak. Istvánt először csak a népi töről sikerült leszakítani és a koronás király nemzettudatát elhományosítani. A keresztény feudalizmussal azonban olyan idegen mítosz szellemi uralmát sikerült megalapítaniok, amely történelmi logikával vezetett az idegen uralomhoz és Habsburgokkal István koronája csak olyan királyok fejére került, akik a magyar nép ellenségei voltak.

A népi töről elszakadt István és utódai népi politika helyett dinasztikus politikát folytattak, hogy nemzetközi hely-

zetüket a honfoglaló ősök elfelejtett katonaművészete helyett idegen uralkodók lányaival kötött házasságaikkal támasszák alá. A királyi kancelláriákban érvényesülő egyházi befolyás a feudálizmus korszakában egyenesen házasságközvetítő szerepet játszik. Az idegen uralkodócsaládok lányaival kötött házasságok már az Árpádház történetében is szinte az „udvarképesség” kötelező etikettjévé szilárdul. Az Árpádház kihalása után — amint ez mindjárt a pápa befolyásával trónra emelt anjou-házi királyainkkal kezdődött, az idegen származás szinte az uralkodói minősítés kötelező kellékének számít. **Az egyetlen V. István kivételével, akit IV. Béla igen bölcsen a kun fejedelem lányával házасított össze, minden Árpádfi idegen vérből nősült, mintha csak idegen sugalmazásra ön-magán hajtotta volna végre a faji öngyilkosságot, pontosan az ellenkező utat követve mint azt, amely a zsidó nép tisztaságát és belső szilárdságát évezredekken át fenntartotta.** Szinte tragikomikusan hat IV. Bélának a pápához írt mentegődzése, amiért fiát a kun fejedelem lányával házасította össze és ha más nem is már ez az egyetlen okirat is elegendő annak a nemzetsorvasztó hatásnak bizonyítására, amelyet az István nyomdokain járó királyaink nyugati feudális tájékozódása jelentett.

Az idegen királyi arák kíséretében bejött szerencsevadász lovagok rendszeres betelepítéséből alakult ki az a feudális olygarchia, amelyben az ősi törzsek vérközösségi tudatát a rendi érdekek tudata, ez a nemzetközi és fajnélküli tudat homályosítja el, amelyben egy magyarországi főnemés nagybirtokos közelebb állónak érzi magához az ő német birtokos kortársát mint a magyar jobbágyát.

E rendi tudatban gyökerező felfogás szerint a jobbágy nemzetisége teljesen közömbös, csupán a munkaszolgáltatása a fontos. Ez a nemzettestvéri közöny lesz a szolgaságot nem tűrő magyar jobbágy elűzésének és idegen nemzetiségű jobbágyok betelepítésének, a magyar népi erők évszázados sorvadásának a tulajdonképpeni kútforrása. Ezen indul meg a magyarságnak az a nagy tudathasadása, amely urinak, előkelőnek az idegent tekintette és az ősi eredetiséget a paraszti jelzővel sújtotta, amely egyuttal megvetésének is a kifejezője volt.

Ez a társadalmi nézet a legszomorúbb bizonyítéka annak, hogy az I. Istvánnal megkezdett reformok az ősi magyar népfiait fokozatosan a megvetett szolgaság sorsára juttatták; így lett az ősi nemzet sorsa a szolgaság.

A hagyománykincsét elveszítő magyar sorstragédia mélyseges meglátása tükrözik vissza Bánk bán tragikus alakjában, a magyar főúr és Tiborc jobbágya sorsközösségének késői felismerésében, mert valóban nincsen tragikusabb bizonyítéka a magyar nemzet tudat meghasonlásának annál, hogy megveti azt, aki évszázadok folyamán fajában és nyelvében egyedül maradt magyar, akinek ajka teljes feledésből átmentette az édes magyar dalt és a legtökéletesebb nyelvet a magyart, a magyar PARASZTOT.

Az idegen mítosz szellemi jármába került nemzet népi hanyatlásával járt együtt az egész országrészekkel gazdagított idegen nemzetiségekre támaszkodó királyi hatalomnak országbontó telepítéspolitikája is, amely a honfoglaló ősök nemzetállamát évszázadok alatt nemzetiségi állammá tagolta.

Nem hat meggyőzően Baráth Tibor említett és más tekintetben kitűnő művének a hivatalos magyar történetírás álláspontjának megfelelő az a fejtegetése, amely az idegen népcsoportok rendszeres betelepítését mint valami különös elismerésre méltó, eredetien magyar állampolitikai bölcseséget törekszik feltüntetni. Baráth igen élesen látó és helytálló elméletében kétségkívül helyesen magyarázza meg, hogy mit kell értenünk az úton-útfélen — persze célzatosan és a fajvédő gondolat cáfolatára — hangoztatott szentistváni intés alatt, hogy „gyenge és törékeny az egynyelvű nemzet és egyerkölcsű uralom”, hogy t. i. az István korabeli magyarság a történelmi Magyarországnak nem minden táján volt képes az ott kínálkozó gazdasági és kulturális feladatokat megoldani és ezért kellett oda olyan népeket telepíteni, amelyek a magukkal hozott életformájuk által e feladatok megoldására alkalmasaknak látszottak.

Ez a telepítéspolitika az országépítésnek kétségkívül gyors sikerhez vezető és közigazgatási szempontból igen kényelmes módja volt, de állampolitikai szempontból semmi esetre sem volt az a szerencsés megoldás, amellyel mint különleges nemzeti vívmánnyal büszkélkedhetnénk. Az antik Róma István király korszakát 1200 évvel megelőzve ismerte fel, hogy a római hajóhad kiépítése a Birodalom fennállásának feltétele. „Navigare necesse est, vivere non est necesse” (Hajózni szükséges — élni nem) szöveg a római szállóige. De mi lett volna Rómából, ha a hajózás gyors és kényelmes elsajátítása végett az ellenséges Kartagó népeit punokat telepíti Itáliába? Vagy mi lett volna Japánból, ha a tenno japán nagyipari yankee vállalkozók betelepítésével alapítja meg? Az ország-

építésnek ezt a kényelmes módját csak olyan államvezetés választja, amely a nemzetiségi kérdés jelentőségét már nem érzi, mert a nemzettestvériség tudatát áttörte, elhomályosította benne az idegen mítosz.

A tatárjárás alatt cserbenhagyott IV. Béla volt az egyetlen, aki az idegen dinasztikus kapcsolatok értéktelenségére rádőbbsent és ezért fiának házasságával — mint említettük — a kun és magyar testvérnemzetek egybeforrását megindította. Unokájáról, Kun Lászlónak nevezett IV. Lászlóról klerikális érzelmű kortársai lehetőleg kedvezőtlen képet igyekeztek az utókorra hátrahagyni, mert nem volt hajlandó egyházi parancsra a rákényszerített Anjou Izabellával együtt élni és inkább kun atyafiságával, és a szépséges Eduával élt.

A falusi pletykák körébe illő e vádak, eltörpülnek hadvezéri érdemei, a cseh Ottokáron aratott morvamezei győzelme mellett, de főképpen, hogy tiszta turáni vérenek szavára hallgatva, megíratta Kézai Simonnal ragyogó ősi múltunknak már csak szájhagyományokban élő emlékeit.

Egyedül „KUN LÁSZLÓ” látta meg a „turáni” néperő hatalmát és a testvérharcban gyengülő magyar népet a besenyő és kun testvérnepeinknek az országban való tömeges betelepítésével erősítette.

Mindez dicséretreméltó, de elkésett mentési kísérlet volt. Történelmünk legutóbbi kilenc százada egyetlen tragikus bizonyítéka az ősi „Hitvallástól” megfosztott nép feltartóztatathatatlanságának. Regőseink elnémult ajka helyett idegenérdekű hamis próféták olvasták vasárnaponként az ótestamentomot, osztogattak királyainknak héber nevetek, de egyszer sem jutott eszükbe királyainkat nemzetérdekűen figyelmeztetni arra, ami a „szentírásban” a zsidó népet 2000 éven át fenntartotta:

„Sógorságot ne szerezz velük, lányodat se adjad az ő fioknak és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak... mert elpártoltatja a te fiadat tőlem... és felgerjed az Úrnak haragja reátok és hamar kipusztít benneteket (Mózes V. 7. rész).

Nem hívták fel erre királyaink figyelmét a „bibliás judai-keresztény” papok, mert hiszen feladatuk nem a nemzetvédelem, hanem a nemzetrontás volt.

A magyarok sorsán beteljesedett a „Magyarok Istenének” haragja és a „Vérszerződés” ítélete, mely így rendelkezett:

„az utódok közül az, ki viszályt kelt az uralkodó és annak családjá közt — vére ontassék”...

A viszályt keltő testvérjére tört.

Igy test-vérében ontotta elébb saját vérét, aztán — amikor a testvér már kimúlt, az övé következett. És mindez azért, mert a „közös erővel szerzett javakból kizáratott a Magyar Nép” és a „Vérszerződés” 2. pontjában „vérrel pecsételt” Magyar Törvény — I. István határozatával az ebek martaléka lett. A „közösen szerzett javakból” I. István a Magyar Népet illető részt átadta az idegen, judai-keresztény szellemű ellenségnek.

Az Árpádházi uralkodók „testvérharca” mögött mindig ez az „idegen viszálykeltés” húzódik meg a háttérben és ezt hisszük, hogy a „Vérszerződés” ítéletének a végrehajtásában — nagyon sokszor — ezeknek az „idegen viszálykeltőknek” kezéből származó gyilok viszi a hóhér szerepet.

Nem mondhatjuk azt, hogy az Árpádházon beteljesedett a „Vérszerződés átka”, mert az átok judai tartozék és az ősi Jézushitű Árpád Apánk és I. Istvánig élő utódai nem átkozódtak. Náluk szent volt az adott szó, melynek be nem váltása — nem teljesítése annyit jelentett, hogy az illető nem érdemli meg az életet, mert azt meg nem becsüli. A „Vérszerződéssel” kötött fogadalom egyben a bírói ítéletet is magába foglalta — tehát az ősi — sumirnak nevezett Mah-Gar Hitvallás IT-TIL-LA-ja volt, ami mai nyelvünkön annyit jelent: az élet és halál felett való döntés. (IT-ÉLET)

A „Vérszerződés” tehát nem gyerekjáték. Nem judai-keresztény „fogadalom”, aminek van „bűnbocsánata, ha meggyónják”.

Aki „Vérszerződést” kötött — az becsülettel élt.

Aki „Vérszerződést” kötött és azt be nem tartotta — becsületlen volt az életre, tehát meg kellett halnia azért, hogy a VÉR EREJE MEGMARADJON.

Igy tudott volna megmaradni a Magyarság — „nyugatba való helyezés nélkül” a VÉRSZERZŐDÉS EREJÉRE TÁMASZKODVA.

És ez a tétel fordítva is érvényes — vagyis:

„elpusztult az a Magyarság, mely a „Vérszerződést” megbecsületlenül tartotta.

—cOo—